

Exekuce zabavením, úschovou a prodejem věcí movitých, povolená vymáhajícím věřiteli ku zajištění jeho pohledávky, zůstala bezvýslednou. Návrhu vymáhajícího věřitele, by dlužník učinil přísežné seznání dle Šu 47, odstavec druhý, ex. ř., soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

### D ů v o d y:

Dle Šu 47 odstavec druhý ex. ř. může vymáhající věřitel požadovati na povinném, by soudu předložil seznam svého majetku a vykonal vyjevovací přísahu, když jeho exekuce pro peněžitou pohledávku byla bezvýslednou. Zákon sice výslovně neuvádí, že vyjevovací přísahy lze použiti jen pro pohledávky vykonatelné, avšak závěr tento vyplývá z předpisu Šu 374 ex. ř., v němž jsou vytčeny způsoby a druhy exekucí k zajištění pohledávek, dosud vykonatelnosti postrádajících, a mezi těmito vyjevovací přísaha uvedena není. Tato má býti jedním z posledních exekučních zákroků proti povinnému, když úplné uspokojení vymáhané pohledávky z přístupného jmění dlužníka se nezdařilo. Přihlíží-li se i ke zvláštní povaze vyjevovací přísahy, vynucující na dlužníku pravdivé přiznání majetku, nemůže býti pochybnosti o tom, že zákonodárce měl důležitý důvod pro to, by tohoto exekučního prostředku, dlužníka těžce se dotýkajícího, nebylo použito k vymáhání peněžitých pohledávek, o jichž oprávněnosti dosud ani právoplatně nebylo rozhodnuto. Z toho plyne, že po bezvýslednosti exekuce zjišťovací není přípustnou vyjevovací přísaha po rozumu Šu 47 odstavec druhý ex. ř.

### Čís. 3584.

**Porušení předpisů Šu 432, odstavec druhý a 447 c. ř. s. není o sobě důvodem zmatečnosti podle Šu 477 čís. 4 c. ř. s.**

**I v řízení na vyklizení najatých místností bez předchozí soudní nebo mimosoudní výpovědi platí kratší lhůty Šu 575, odstavec první c. ř. s.**

(Rozh. ze dne 5. března 1924, R I 162/24.)

Rozsudek, jímž bylo procesním soudem první stolice vyhověno žalobě na vyklizení najatých místností, byl doručen žalovanému dne 15. ledna 1924. Odvolání žalovaného, podané na poštu dne 29. ledna 1924 odvolací soud odmítl. D ů v o d y: Žalující strana domáhá se žalobou výroku, že žalovaní jsou povinni, vykliditi a žalující straně odevzdati místnosti v jejím domě najaté proto, že musí pronajaté stavení znovu stavěti; domáhá se tudíž žalující strana zrušení nájemní smlouvy podle Šu 1118 obč. zák. Ježto zkrácení lhůty v Šu 575 c. ř. s. nevztahuje se toliko na žaloby, uvedené v Šu 567 c. ř. s., t. j. na žaloby, spojené s výpovědí, nýbrž i na žaloby, jimiž jest se domáháno zrušení nájemní smlouvy bez předchozí soudní nebo mimosoudní výpovědi,

bylo odvolání z rozsudku žalobní žádosti vyhovujícího, tedy nájemní smlouvu zrušujícího, podati ve lhůtě Šu 575 c. ř. s., tudíž ve lhůtě osmidenní.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

#### D ů v o d y:

Stěžovatelé vytýkají, že, ačkoli nebyli v první stolici u okresního soudu zastoupeni advokátem, nebylo jim dáno v Šu 432 druhý odstavec c. ř. s. uvedené poučení; a že také vyhotovení doručeného rozsudku neobsahovalo v Šu 447 c. ř. s. předepsané poučení. Práví pak, že v domnění, že platí pravidelná lhůta 14denní, kteréžto mínění zastávají ještě ve svém, na soud třetí stolice řízeném rekursu, ačkoli ten už byl sepsán advokátem, obrátili se na tohoto teprve dvanáctého dne a že tím způsobem byla jim vzata možnost, jednati před odvolacím soudem, což považují za zmatečnost dle Šu 477 čís. 4 c. ř. s. Nelze jim v tom přisvědčiti. Byť i bylo správně, co tvrdí, nešlo by o zmatečnost právě uvedenou, protože, jak sami tvrdí, zmeškali zákonitou lhůtu k odvolání z důvodu vlastní domněnky, že tato lhůta činí 14 dnů. Porušení předpisu Šu 432 odstavec druhý a 447 c. ř. s. samo o sobě nezpůsobuje zmatečnost dle Šu 477 čís. 4 c. ř. s., neboť nedostatek poučení stěžovatelům nebránil, aby odvolání podali včas; opožděné podání odvolání zaviněno bylo dle jejich vývodů jedině tím, že si nevyžádali právem jimi postrádaného poučení dodatečně a že spolehli na své právní znalosti, považující, že v tomto případě platí čtrnáctidenní lhůta. Vždyť by byli povinni podati odvolání včas, i kdyby se jim od soudu první stolice o odvolací lhůtě dostalo právního poučení nesprávného, poněvadž odvolací lhůta, která je lhůtou konečnou (§ 128 c. ř. s.), nemůže býti ani nesprávným poučením soudním prodloužena. Ostatně stěžovatelé zastávají ještě v rekursu názor, že v této věci platí lhůta čtrnáctidenní, ač bylo příkazem rozvážlivé opatrnosti při tomto právním názoru, když si jej chtěli zachovati za neztenčení odvolacího práva, aby odvolání podali v osmidenní lhůtě Šu 575 c. ř. s. Že jen o tuto lhůtu může běžeti, odůvodnil již rekursní soud správně a výstižně.

#### Čís. 3585.

**Exekuci vnučenou správou jest zastaviti, pakli v dohledné době nepovede k úkoji vymáhajícího věřitele.**

(Rozh. ze dne 5. března 1924, R I 170/24.)

Na dlužnickovy domy čp. 260 a čp. 488 byla vedena exekuce vnučenou správou. Roční činžovní výnos onoho domu činil 9477 Kč, tohoto 9.912 Kč. Pohledávce vymáhajícího věřitele předcházela pohledávka spořitelny města K., na niž bylo nezaplaceno na úrocích a umořovacích splátkách přes 25.000 Kč. Návrh dlužníka, by exekuce byla dle Šu 129,